

WEGEN NAAR EEN VITALE PAROCHIE

De Nieuwjaarsmaand loopt op zijn einde. De wensen zijn gedeeld en de goede voornemens zijn gemaakt. Tijd om erin te vliegen, om er werk van te maken. Voor onze parochies is het een voornemen om wegen te zoeken naar levendige geloofsgemeenschappen. Een voornemen die veeleer een uitdaging is. En die vraagt moed en durf om nieuwe wegen te gaan. We leven in veranderende tijden, ook als christenen en in de kerk. Dit onder ogen zien kan ons niet meer doen zeggen: 'We zijn het altijd zo gewoon geweest.' Veranderende tijden vragen om een veranderende aanpak. De vroegere parochies zijn al omgevormd in 'nieuwe parochies, een pastorale eenheid. Het gaat inderdaad om schaalvergroting. De positieve gedachte hierbij is: wat we 'samen' doen, dat doen we beter! Vraag hierbij blijft hoe we als mens en als christen onze plaats vinden in deze grotere en nieuwe structuren.

Geen 'anonieme' christenen

Als christenen dienen we er ons voor te hoeden geen 'anonieme' christenen te worden. Wanneer we bijvoorbeeld samen zijn in een kerk, kennen wij elkaar dan? En beminnen wij elkaar dan wel? Voelen we ons daar echt thuis? Of hebben we eerder het gevoel anonieme 'shoppers' te zijn? Kennen wij als christenen vandaag nog een cultuur van 'het geloof met elkaar delen'? Zien we vandaag nog iets van het ideaal van de eerste christenen, zoals het beschreven staat in de Handelingen van de apostelen (2, 44-47): 'Allen die het geloof hadden aangenomen, bleven bijeen en bezaten alles gemeenschappelijk... Dagelijks kwamen ze eensgezind bijeen in de tempel, braken bij iemand thuis het brood, leefden in blijdschap en eenvoud van hart, loofden God en stonden in de gunst van het volk...' Om niet te vervallen in anonimiteit dienen we ongetwijfeld te focussen op een omgang op menselijke maat. Een omgang die het 'ik-gerichte' van de samenleving overstijgt, maar die niet opgaat in grote anonieme gehelen. Alleen bij een omgang op menselijke maat kunnen mensen elkaar weer zien staan, elkaar nabij zijn, van harte om elkaar geven en elkaar beminnen.

Kleine geloofsgroepen

Onze samenleving overtuigt er ons van hoe belangrijk 'netwerken' is. In die lijn kunnen kleine geloofsgroepen een belangrijke rol gaan spelen. Het zijn kleine groepen van een zes tot twaalf mensen, die samen komen in de kracht van de heilige Geest. Ze leren er Jezus en elkaar beter kennen en liefhebben. Zo leren ze er ook elkaars (geloofs)taal beter te verstaan. Samen (her)ontdekken ze de waarden die het leven zin en richting geven. Ze kunnen zaadjes van hoop worden voor Kerk en wereld. Ze kunnen verbindend werken, te beginnen in de eigen omgeving. Kleine geloofsgroepen zijn meer dan 'actiegroepen'. Ze zijn een deel van de parochie en komen op vrij regelmatige basis samen (in één of ander huis). Er is ruimte voor verdieping van het geloof én er wordt samen gebeden. Wat ze 'doen' komt dan voort vanuit de bron van het geloof en het evangelie. In dergelijke groepjes leren mensen weer gevoelig te worden voor elkaar. Het is geen chat-sessie, maar het kan mensen wel uit hun eenzaamheid halen. Dergelijke groepjes zijn geen relatiebureau, maar er kunnen wel diepmenselijke en religieuze relaties groeien. Je hebt in de groep aandacht voor elkaar, maar je krijgt het tienvoudig terug. Kleine geloofsgroepen organiseren geen cursussen. Ze geven de ruimte om samen in het geloof te groeien.

Als een tweede soort gezin

Waar je in de wereld de kerk ziet (her)leven en opleven, daar zie je tegelijkertijd ook netwerken van kleine geloofsgroepen. Voor christenen wil een kleine geloofsgroep als een tweede gezin worden. Een groep en plaats waar goed en kwaad met elkaar gedeeld worden, zoals in een gezin. Een plaats waar je samen, alles leert zien in barmhartige liefde van Christus. De kleine geloofsgroep wil de plaats zijn waar het geloof en de liefde van mensen mag groeien. Waar ze elkaar daar ook in bemoedigen en ondersteunen. Zo wordt de kans gegeven hun roeping in de parochie en de buurt te ontdekken. Deelnemers aan een kleine geloofsgroep zijn gemotiveerd door het christelijk geloof. Aan dit geloof willen ze samen met andere concrete personen gestalte geven. Ze geven samen gestalte aan broeder- en zusterschap in onderlinge naastenliefde en zorg.

Als zaden van hoop kunnen kleine geloofsgroepen in onze parochie (pastorale eenheid) geboren worden. Wil je er mee werk van maken, er je schouders onder zetten. Dan blijven onze mooie voornemens geen vrome wensen. Dan zetten we een stap om verbindend en verdiepend kerk te zijn, vandaag in deze tijd.

Johan Loones.

(Alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)